

værk i perioden, indtil konventionen træder officielt i kraft. Dette opfølgingsarbejde er nu startet.

Det bemærkes, at konventionen – jf. bl.a. Artikel 24.1.d – vil få en overordnet betydning i forhold til andre allerede eksisterende naturbeskyttelseskonventioner på grund af sin generelle og overgribende form. Det vil specielt gælde i forhold til Washington-konventionen (CITES), som regulerer handel med truede dyre- og plantearter, Bonn-konventionen, som tilsigter at bevare truede dyrearter, som migrerer, Ramsar-konventionen, som forpligter de deltagende lande til at beskytte internationalt værdifulde vådområder og Bern-konventionen (Den europæiske Naturbeskyttelseskonvention) om beskyttelse af vilde dyr og planter og deres levesteder. Alle disse konventioner kan siges at operere inden for rammerne af biodiversitetskonventionen med mere detaljerede bestemmelser inden for deres respektive felter.

I forbindelse med de nævnte naturbeskyttelseskonventioner bemærkes, at regeringen er i færd med at forberede ratifikation af to regionale aftaler inden for rammerne af Bonn-konventionen, henholdsvis om beskyttelse af den europæiske flagermus og mindre hvaler i Østersøen og Nordsøen, samt af en ændring af Ramsar-konventionen om beskyttelse af vådområder af international betydning. Den sidstnævnte ændring tager sigte på at tilvejebringe fastere institutionelle og finansielle rammer for konventionens internationale aspekter. Regeringen vil snarest forelægge disse aftaler for Folketinget.

3. Konventionen og dens indhold.

Konventionen indeholder 42 artikler og 2 bilag.

Artikel 1.

Det slås fast, at formålet med konventionen ikke alene er bevaring og bæredygtig udnyttelse af biologisk mangfoldighed, men også en retfærdig og ligelig fordeling af de fordele, som hidrører fra genetiske ressourcer bl.a. ved at give u-landene adgang til genetiske ressourcer og overføre relevant teknologi til dem.

Artikel 2.

Artiklen indeholder en række definitioner.

Artikel 3.

Artiklen fastslår parternes suveræne ret til at udnytte egne naturressourcer og deres ansvar for at sikre, at aktiviteter inden for deres jurisdiktion ikke medfører skade på andre landes miljø.

Artikel 4.

Konventionens bestemmelser gælder over for en kontraherende part også uden for grænserne af den nationale jurisdiktion, hvis det drejer sig aktiviteter, der foregår under den pågældende parts kontrol.

Artikel 5.

Artiklen foreskriver, at parterne skal samarbejde om forhold af fælles interesse vedrørende bevarelse og bæredygtig udnyttelse af biologisk mangfoldighed enten direkte eller gennem internationale organisationer.

Artikel 6.

Parterne skal så vidt muligt udvikle nationale planer og integrere naturbeskyttelseshensyn i relevante sektorpolitikker.

Artikel 7.

Parterne skal så vidt muligt udføre en effektiv naturovervågning.

Artikel 8.

Artiklen opregner en række nationale naturbeskyttelseshensyn, som parterne så vidt muligt skal iværksætte. Det gælder bl.a.:

- etablere et system af beskyttede områder,
- etablere en generel beskyttelse af biologiske ressourcer,
- biotopsbeskyttelse,
- naturgenopretning,
- kontrollere risici ved udsætning af genetisk modificerede organismer,
- forhindre indførelse af ikke-hjemmehørende arter,
- fastholde og udnytte den viden, som oprindelige folk med traditionel levevis har om bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

Artikel 9.

Artiklen bestemmer, at parterne så vidt muligt også skal medvirke til at bevare dyre- og plantearter uden for disses naturlige levesteder f.eks. i botaniske og zoologiske haver – dog primært med det formål at genindføre dem på deres naturlige levesteder.

Artikel 10.

Artiklen indeholder tiltag, som parterne så vidt muligt skal iværksætte til bæredygtig udnyttelse af naturressourcerne, f.eks. integrere bæredygtigheds-hensyn i alle relevante sektorpolitikker og undgå el-